

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: G.C ., narozený dne ..., státní příslušnost Moldavská republika, t.č. ZZC Balková,
331 65 Balková, *zastoupeného: JUDr. Rudolf Postl, advokát, Masarykovo náměstí 14, 441 01
Podbořany*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34
Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2017 č.j. OAM-178/LE-
LE05-LE26-PS-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 4.4.2018.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil § 3 správního řádu a nezjistil skutečný stav věci. Podle žalobce správní orgán nesprávně vyhodnotil údaj žalobce, že chce dobrovolně vycestovat z ČR a že tak neučinil pouze proto, že neměl žádné prostředky na cestu. Ty by získal den po svém zadržení, kdy byl den výplaty mzdy za práci v ČR. Správní orgán neověřil pravdivost údajů žalobce o chybějících penězích na vycestování, a zda si skutečně má vyzvednout další den výplatu mzdy z brigády. Prověření mohlo být přitom provedeno okamžitě např. telefonickým dotazem na plátce mzdy. Žalobce v případě ověření správnosti

jeho tvrzení nemusel být zajištěn a mohl vycestovat. Z těchto důvodů má žalobce zajištění za nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že z historie pobytu žalobce v ČR vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Sám uvedl, že chodil na brigády, přestože není držitelem pracovního povolení. Pobýval v ČR cca rok, avšak o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po zajištění za účelem vyhoštění. Z jeho jednání žalovaný vyvozuje účelovost žádosti. U žalobce lze podle žalovaného důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (např. nerespektoval správní vyhoštění a nelegálně v ČR pobýval a také nelegálně pracoval). V průběhu správních řízení nadto neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že se v Moldavsku obává pronásledování či hrozby vážné újmy, naopak výslovně prohlásil, že mu v návratu do Moldavska brání pouze to, že si musí vyzvednout výplatu. Jeho jednání a pobytová historie nedávají dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení tohoto opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14.7.2017 č.j. 4Azs 105/2017-26, podle něhož odůvodněný závěr o nezbytnosti zajistit stěžovatele sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření.

V replice ze dne 19.2.2018 žalobce uvedl, že nezná název firmy, u níž pracoval, ani adresu místa výkonu stavebních prací. Uvedl, že pracoval bez pracovní smlouvy. Práci mu zajišťovala osoba jménem V., jehož příjmení nezná, a jehož kontaktoval telefonicky.

Součástí správního spisu je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.12.2017, kde žalobce uvádí, že si přeje zůstat v ČR, nechce se vrátit do Moldavska, není tam ani práce, není tam nic, proto se rozhodl zůstat v ČR. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy z 19.11.2017 o uložení správního vyhoštění žalobci na jeden rok podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o pobytu cizinců***“). Podle pohovoru o podání vysvětlení ze dne 19.11.2017 žalobce přicestoval do ČR 8.12.2016 autobusem z Moldavska z důvodu výdělku peněz. Přicestoval bez víza. Toho, že zde pobývá nelegálně, si je vědom. Pro legalizaci pobytu v ČR nic neudělal. Bydlí u kamaráda, ale přesnou adresu nezná. Pracoval na stavbě jako zedník. Pracovní povolení nemá, pracuje příležitostně. Je ženatý a má dvě děti. Manželka a děti bydlí v Moldavsku. V Moldavsku nemá žádné problémy, nemá překážku vycestování.

Součástí spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ze dne 11.12.2017. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že 11.12.2017 prováděla hlídka policejní dohled nad BESIP v Praze a řidiče vyzvala k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla. Řidič předložil moldavský řidičský průkaz. Bylo zjištěno, že mu byl vydán výjezdní příkaz, na základě rozhodnutí ze dne 19.11.2017, ve lhůtě do 4.12.2017. Žalobce uvedl, že o tomto výjezdním příkazu ví. Na základě toho byl zajištěn a byl s ním 11.12.2017 sepsán další protokol o podání vysvětlení. Zde žalobce konstatoval, že přijel za prací, pracovní smlouvu nemá, chodí na brigády v Praze na Chodově, přesnou adresu nezná. O skutečnosti, že dostal v listopadu 2017 správní vyhoštění, ví. Nevystoupil, protože neměl

peníze na cestu. Uváděl, že peníze za brigádu dostane následující den a pak odcestuje. Sdělil, že jeho manželka i děti jsou v současné době v Praze jako turisté a bydlí se žalobcem u jeho kamaráda. Chtějí všichni odcestovat tento týden i domů. Žalobce uváděl, že má peníze dostat od V. následující den, asi 18.000,-Kč. Ve vycestování mu brání právě jenom to, že si musí vyzvednout peníze za brigádu, ale to může i manželka. Dne 15.12.2017 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu.

V žalobou napadeném rozhodnutí se konstatuje, že žalobce pobýval v ČR podle své výpovědi přibližně rok. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co mu po jeho zadržení policií bylo uloženo správní vyhoštění a po zajištění za účelem realizace vyhoštění. Učinil tak teprve po roce pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán PČR nebo přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a požádat o mezinárodní ochranu, možnost nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, když byl zadržen, bylo mu uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky zajištění reálným. Z toho je zřejmé, že jednání žalobce je zcela účelové. Také v minulosti právní řád ČR soustavně narušoval, když pobýval v ČR nelegálně, nerespektoval uložené správní vyhoštění a v ČR také nelegálně pracoval. V průběhu správního řízení dle zákona o pobytu cizinců navíc žalobce neuváděl nic, z čeho by vyplývalo, že se v Moldavsku obává pronásledování či hrozby vážné újmy. Naopak výslovně prohlásil, že mu ve vycestování do Moldavska brání pouze, že si musí následující den vyzvednout výplatu. A měl v plánu během několika dní s manželkou a dětmi společně vycestovat. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu o pouhé čtyři dny později pak tvrdí, že v Moldavsku není práce a chce zůstat v ČR. Je evidentní, že tato skutečnost mu musela být známa dlouho před zajištěním, přesto žádost podal až po zadržení a zajištění. Jeho žádost o mezinárodní ochranu je dle žalovaného zcela účelová, podaná s cílem legalizovat zde pobyt, vyhnout se vyhoštění a zajistit si možnost pokračovat v ČR ve výdělečné činnosti. Pokud jde o otázku možností uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, k tomuto žalovaný konstatoval, že žalobce vědomě neoprávněně pobýval v ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu se správním vyhoštěním, neoprávněně bez povolení zde vykonával také výdělečnou činnost. Proto byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. V žádosti o mezinárodní ochranu žádnou obavu z pronásledování či hrozby vážné újmy nezmínil, pouze si přeje zůstat v ČR, protože v Moldavsku nic není, ani práce. Dle žalovaného je zřejmé, že aby se vyhoštění a mohl v ČR dále setrvávat a pracovat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti včetně žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného není získat ochranu před pronásledováním, respektive vážnou újmu, již se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) sp.zn. 1Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o mezinárodní ochranu, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření zde svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale také uložených povinností, ale také zcela účelové jednání žalobce.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní*

opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Námítky žalobce směřovaly proti odůvodnění neuložení zvláštních opatření žalovaným. Soud předně zohlednil výklad, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupil v rozsudku ze dne 28.2.2017 č.j. 4Azs 9/2017-3 (dostupný na www.nssoud.cz): „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“ Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani následující závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Soud shledal, že výše shrnuté odůvodnění žalovaného ohledně neúčinnosti zvláštních opatření má oporu ve skutkových okolnostech žalobcova případu. Žalobce evidentně nespolutracoval se správními orgány (pobývání v ČR a zaměstnávání nelegálně a žádost o mezinárodní ochranu po zajištění za účelem realizace vyhoštění). Současně zjevně je i jeho žádost o mezinárodní ochranu podána účelově, když byla podána až po zajištění v ZZC v okamžiku, kdy reálně hrozila žalobci repatriace a poté, co žalobce při zadržení uváděl, že vycestuje. Na daný případ proto podle názoru zdejšího soudu lze plně aplikovat výše citované závěry z rozsudku NSS ze dne 28.2.2017 č.j. 4Azs 9/2017-31.

Žalobce v žalobě namítá porušení § 3 s.ř., tj. nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Žalobce v tomto směru tvrdil, že chtěl dobrovolně vycestovat z ČR a pouze z nedostatku finančních prostředků tak neučinil. Vycestoval by, pokud by se mu podařilo získat výplatu v ČR. Soud má za to, že v daném případě byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bez

důvodných pochybností. Podklady, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně svědčí o tom, že žalobce v ČR nepobývá nijak krátkou dobu, ale nechává se na území ČR nelegálně zaměstnávat. Porušuje tudíž dlouhodobě právní řád ČR. Žalobce sice tvrdil, že by vycestoval, pokud by dostal částku, kterou očekával od svého zaměstnavatele, avšak současně dle něho postačovalo, aby vyzvedla částku jeho manželka. Z toho vyplývá, že žalobci ve vycestování žádné skutečné důvody nebránily. Tudíž tvrzení žalobce jsou v tomto směru zcela nevěrohodná a účelová stejně jako podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, proto zajištění žalobce podle § 46 zákona o azylu je oprávněné.

Pokud jde o otázku možnosti uplatnění zvláštních opatření podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce si byl vědom svého imigračního statutu, tedy že zde pobývá a pracuje neoprávněně a žádost o mezinárodní ochranu uplatnil až po zajištění za účelem realizace vyhoštění. Účelovost žádosti o mezinárodní ochranu spolu s dalšími konkrétními okolnostmi případu (zejména nerespektování právního řádu ČR nelegálním pobytem a prací) současně svědčí o neúčelnosti aplikace zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Všechny tyto okolnosti žalovaný přezkoumatelným způsobem zohlednil a zdůvodnil v napadeném rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně